

Sygn. akt III CZ 38/08

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi K. Ż., W. Ż., M. Ś.

i R. Ż.

o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego

w K. z dnia 27 kwietnia 2006 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie
Cywilnej

w dniu 5 grudnia 2008 r.,

zażalenia skarżących

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 1 lipca 2008 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 1 lipca 2008 r. odrzucił skargę wnioskodawców o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 kwietnia 2006 r., działając na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Jako uzasadnienie takiego orzeczenia wskazał na utrwalony w orzecznictwie pogląd, że wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest szczególną czynnością procesową wykraczającą poza zakres umocowania udzielonego do reprezentowania strony w sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem. Złożenie przez wnoszącego skargę kolejnego pełnomocnictwa procesowego ogólnego (k. 270 akt) nie stanowiło właściwego wykonania obowiązku przedłożenia pełnomocnictwa do wniesienia skargi, stwierdził Sąd Okręgowy.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nadanie skardze biegu przez przyjęcie jej do rozpoznania. Zdaniem żalących, teza, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest szczególną czynnością procesową nie pociąga za sobą wymogu złożenia pełnomocnictwa zawierającego wyraźne umocowanie do zastępstwa w postępowaniu wszczętym wniesieniem skargi. W ocenie skarżących, z mocy art. 91 k.p.c., pełnomocnictwo procesowe obejmuje z mocy samego prawa umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych, a interpretacja zawarta w powołanych przez Sąd Okręgowy orzeczeniach Sądu Najwyższego stanowi wykładnię wbrew treści prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wszczyną nową sprawę rozpoznawaną przez Sąd Najwyższy, której celem jest wyłącznie kontrola legalności tego orzeczenia. Skoro zatem art. 91 k.p.c. nie wymienia umocowania do wniesienia tej skargi, to konieczne jest udzielenie osobnego pełnomocnictwa procesowego do jej wniesienia, ponieważ określony w art. 91 k.p.c. zakres pełnomocnictwa udzielonego w prawomocnie zakończonej sprawie nie obejmuje dokonania tej czynności procesowej. Sąd Najwyższy

stwierdził wręcz, że umocowanie pełnomocnika do reprezentowania strony w sprawie wszczętej wniesieniem tej skargi nie może wynikać z pełnomocnictwa udzielonego temu pełnomocnikowi w sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem kwestionowanym w skardze (v. postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2005 r., sygn. akt V CZ 61/05, niepubl.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia kreuje więc nowy przedmiot sporu, nowy przedmiot orzekania, jak również inną konfigurację zainteresowanych stron, co przesądza o tym, że skarga ta wszczyna nową, odrębną sprawę wobec prawomocnie zakończonej (por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 kwietnia 2006 r., sygn. akt III CZ 13/06, OSNC 2006 r., Nr 10, poz. 176). Postępowanie wszczęte skargą żalących nie jest więc kontynuacją postępowania prawomocnie zakończonego kwestionowanym w skardze orzeczeniem, a ich skarga nie jest także nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, gdyż nie zmierza do zmiany lub uchylecia kwestionowanego orzeczenia. Postępowanie wszczęte omawianą skargą ma charakter kontrolny, ale prowadzona jest w sprawie odrębnej od zakończonej kwestionowanym w niej orzeczeniem.

W konsekwencji trzeba stwierdzić, że umocowanie profesjonalnego pełnomocnika do reprezentowania strony wnoszącej omawianą skargę nie może wynikać z treści udzielonego mu pełnomocnictwa w sprawie prawomocnie zakończonej kwestionowanym w skardze orzeczeniem (v. postanowienia SN: z dnia 21 marca 2006 r., V CZ 6/06 niepubl.; z dnia 18 kwietnia 2007 r., V CZ 26/07 niepubl.; z dnia 24 października 2007 r., IV CZ 76/07, niepubl.).

Należy zatem stwierdzić, że udzielone adwokatowi J. S. pełnomocnictwa, pierwsze z dnia 23 kwietnia 2008 r. (k. 258 akt), a drugie z dnia 6 czerwca 2008 r. (k. 270 akt), nie upoważniają go do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Z powyższych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c.